

The background of the cover is a dark, stormy night sky with several bright, jagged lightning bolts striking down. In the lower half, the silhouettes of the Great Pyramids of Giza are visible against the horizon. The overall color palette is dominated by deep blues and blacks, with the white and yellow of the lightning providing high contrast.

Bohové Egypta jako blesky z nebes

Adrian Ebens

Vytištěno v Austrálii prostřednictvím
Maranatha Media
maranathamedia.com
adrian@maranathamedia.com

Vytištěno v USA prostřednictvím
Talking Rock Sabbath Chapel
1260 W. Price Creek Rd
Talking Rock, GA 30175
706.692.8954
www.TRSC.today

Březen, 2016

Obsah

Slovo úvodem.....	5
Praktika kamenování.....	6
Nedobrá ustanovení a nařízení.....	7
Důsledky odpadnutí ke zlatému teleti.....	10
Skrze oheň.....	11
Trestání hříchu hříchem.....	12
Přimíšený lid.....	13
Nadáb a Abihu.....	14
Blesky z nebes.....	15
Odejmutí ochrany.....	17
Ničivé dílo andělů.....	18
Satanovy skutky zahalené tajemstvím.....	20
Božský vzorec charakteru a moci.....	21
Jak se máme rozhodnout?.....	22
Dvě ženy odhalily službu smrti.....	23
Víra kananejské ženy.....	24
Jak byla cizoložná žena ukamenována.....	25
Kdo je na Pánově straně?.....	31
Kolektivní zodpovědnost.....	32
Apel na Berojské.....	35

Slovo úvodem

Zdá se být nemožné opravdu poznat Toho, jenž neomezenou mocí a nezměrnou moudrostí vládne vesmíru. Kdo může hledáním nalézt Boha? Já ne. Přesto je v Písmu svatém podán důkaz o tom, že si tenhle úžasný Bůh veškeré přírody přeje být poznán a dokonce si přeje navázat přátelství s bytostmi, které stvořil. Ten nekonečný Zdroj všeliké moci k nám promluvil skrze Jeho Syna, poslal Ježíše, aby odhalil Jeho obrovské srdce plné lásky a soucitu.

Ježíš nás ujistil, že Jeho Otec je stejný jako On sám, stejně tak laskavý, milující a citlivý k potřebám slabých a zápasících lidí, jako jsme vy a já. „Já a můj Otec jedno jsme... pokud jste viděli mne, viděli jste mého Otce... Otec Sám vás miluje.“ Při čtení všech těch příběhů v Bibli o ukamenování hříšníků za porušení pravidel, jejich spolknutí ohněm, ubití k smrti či zavraždění pro slávu Pána, však vyvstávají pochybnosti. Opravdu se dá Bohu věřit? Toto není triviální otázka! Náš osud ve věčnosti, samotný náš věčný život závisí na poznání pravdy o jediném skutečném Bohu.

Brožurka *Bohové Egypta jako blesky z nebes* poskytuje nový pohled na božskou spravedlnost a milost na jedné straně a protikladné ďábelské, avšak Bohem tolerované (dopuštěné) představy přijaté Izraely, na straně druhé. Jimi přijatá metoda vykonávání trestu smrti, poprvé použita Egypťany, je klíčovým faktorem k pochopení těch mnoha znepokojivých incidentů zaznamenaných ve Starém zákoně. Je čas, aby všichni porozuměli Bohu a poznali Ježíše, neboť hodina Jeho soudu se přiblížila. Jak Ježíše budeme soudit my?

Dr. Gary Hullquist
Atlanta, Georgie.

Praktika kamenování

Bible nám v knize zákona popisuje některé velmi kruté tresty:

Leviticus 20:2 Řekni synům Izraele: Když kdokoliv ze synů Izraele nebo z příchozích, kteří pobývají v Izraeli, vydá někoho ze svého potomstva Molekovi, jistě bude usmrcen; **at' na něj lid hází kamení** (CSP)

Leviticus 20:27 Muž či žena, v nichž bude duch zemřelých nebo duch věšteký, budou jistě usmrceni; **bude se na ně házet kamení**, jejich krev je na nich.

Leviticus 24:15-16 A k synům Izraele promluv: Každý, kdo by proklínal svého Boha, ponese trest za svůj hřích. (16) A ten, kdo se rouhá Hospodinovu jménu, bude jistě usmrcen; **celá pospolitost ho jistě ukamenuje**. Příchozí i domorodec, jestliže se rouhá Jménu, bude usmrcen.

Je Bůh původcem trestu v podobě ukamenování? Kde nám Bible poprvé hovoří o původu této praktiky?

Exodus 8:26 I řekl Mojžíš: Nenáleží nám tak činiti; nebo ohavnost Egyptských obětovali bychom Hospodinu Bohu našemu. A jestliže bychom obětovali, to co je ohavné před očima Egyptských, neukamenovali by nás?

Kamenování bylo egyptskou praktikou. Takto Egyptané řešili přestoupení proti svým bohům. Jedním z důvodů, proč chtěli jít synové Izraele obětovat zvířata do pustiny, byl, že Egyptané tato zvířata uctívali. Je velmi pravděpodobné, že faraon si byl dobře vědom toho, že pokud budou Izraelité obětovat v této zemi, že to pobouří Egyptány a ti je ukamenují.

Izraelité tuto praktiku převzali, jak je patrné z toho, co si přáli učinit Mojžíšovi.

Exodus 17:4 Mojžíš úpěnlivě volal k Hospodinu slovy: Co budu dělat s tímto lidem? Ještě málo a budou mne kamenovat!

Když Káleb a Jozue prosili lid, aby mohli zabrat oblast Kanaánu, odpověď lidu bylo jejich kamenování.

Numeri 14:8-10 Jestliže v nás Hospodin najde zalíbení, přivede nás do této země a dá nám ji – zemi, která oplývá mlékem a medem. (9) Jenom se nebouřete proti Hospodinu! A lidu té země se nebojte, vždyť jsou pro nás jako chleba. Jejich ochrana od nich odstoupila, ale s námi je Hospodin, nebojte se jich! (10) Když celá pospolitost říkala, že na ně budou házet kamení, všem synům Izraele se u stanu setkávání ukázala Hospodinova sláva.

Kdyby Bůh byl býval nezasáhl, oni by tak byli učinili. Takže proč Bůh umožnil této egyptské praktice stát se součástí izraelských zákonů?

Ezechiel 20:23-26 Já jsem k nim také v pustině pozvedl svou ruku, že je rozptýlím mezi národy a že je rozmetám po zemích, (24) jelikož neplnili má nařízení, pohrdli mými ustanoveními, znesvětili mé soboty a ohlíželi se za bůžky svých otců. (25) Já jsem jim tedy také dal nedobrá ustanovení a nařízení, v nichž nebudou mít život. (26) A znečistil jsem je s jejich dary, když prováděli ohněm vše otvírající lůno, abych v nich vzbudil úděs, aby poznali, že já jsem Hospodin.

Nedobrá ustanovení a nařízení

Jakmile přestal Izrael plnit Jeho nařízení, pohrdl Jeho ustanoveními a znesvětil Jeho soboty, poskytl jim Bůh ustanovení a nařízení, jež nebyly správné. O jaká nařízení a ustanovení se jednalo, když byla nedobrá?

Hospodin řekl o synech Izraele: „Jelikož neplnili má nařízení, pohrdli mými ustanoveními, znesvětili mé soboty a ohlíželi se za bůžky svých otců, já jsem jim tedy také dal nedobrá ustanovení a nařízení, v nichž nebudou mít život.“ Kvůli nepřetržité neposlušnosti, **připojil Hospodin tresty za přestoupení vůči Jeho zákonu, které pro přestupníka nebyly dobré** nebo díky nimž již nemohl žít vzpurně. 1SP 265.2.

Tato ustanovení a nařízení, jež byla nedobrá, byla trestem, který byl jako dodatek připojen či přidán k zákonu, jenž trestal přestoupení. Být

ukamenován k smrti jistě není dobrá věc! Tyto tresty se shodovaly s jejich vlastní představou o soudu za přestoupení. Odrážely jejich vlastní způsob myšlení a vlastní způsoby, kterým se naučili od Egypťanů. Jak vysvětluje Ježíš:

Lukáš 19:21-22 **Neboť jsem se tě bál, protože jsi přísný člověk:** bereš, co jsi nedal, a sklízíš, co jsi nezasel. (22) Řekl mu: „**Podle tvých slov tě budu soudit, špatný otroku. Věděl jsi, že jsem člověk přísný a beru, co jsem nedal, a sklízím, co jsem nezasel.**“

Nezapomeňte, že to byli sami Izraelité, kteří kamenování převzali jako způsob, jak se s přestoupením vyrovnat. Když se rozhodli ukamenovat Mojžíše, jak říká Exodus 17:4, odhalili tím ducha soudu bez milosrdenství. Bible říká:

Jakubův 2:13 **Neboť soud bez milosrdenství je pro toho, kdo neprokázal milosrdenství; milosrdenství přemáhá soud.**

Jelikož Izraelité při svém soudu neprokázali milosrdenství, obrátil se proces tohoto soudu zpátky proti nim. Vybrali si věřit, že je Bůh chtěl zabít v pustině, a rozhodli se proto Mojžíše ukamenovat. Bůh nebude vysmíván, protože jak Izraelité zaseli, tak sklidili. Ježíš opět prohlásil:

Matouš 7:1-2 „Nesudte, abyste nebyli souzeni. (2) **Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou vám bude naměřeno.**“

Slovy z vlastních úst se Izraelité odsoudili k smrti v pustině na základě jejich přesvědčení o tom, jaký Bůh je.

Izrael opakovaně vyjádřil svůj strach, že je Bůh v pustině zabije:

Exodus 14:11 **Říkal Mojžíšovi: Což nebyly v Egyptě hroby, žes nás vzal zemřít do pustiny?** Cos nám to udělal, žes nás vyvedl z Egypta?

Exodus 16:3 Synové Izraele jim říkali: **Kéž bychom zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi,** když jsme sedávali nad hrnci masa a jídali jsme chléb do sytosti! Protože jste nás vyvedli do této pustiny, abyste celé toto shromáždění nechali zemřít hladu.

Numeri 14:2-3 Všichni synové Izraele reptali proti Mojžíšovi a Áronovi. Celá pospolitost jim říkala: Kéž bychom byli zemřeli v egyptské zemi anebo kéž bychom zemřeli v této pustině (3) **Proč nás Hospodin přivedl do této země, abychom padli mečem? Naše ženy a malé děti se stanou kořistí.** Nebylo by pro nás lepší vrátit se do Egypta?

Takže, jakým soudem soudili, takovým soudem byli souzeni:

Numeri 14:26-29 Hospodin promluvil k Mojžíšovi a Áronovi: (27) Jak dlouho se mám zabývat s touto zlou pospolitostí, která proti mně reptá? Slyšel jsem reptání synů Izraele, kterým proti mně reptali. (28) **Řekni jim: Jakože jsem živ, je Hospodinův výrok, naložím s vámi tak, jak jste mě prosili.** (29) V této pustině padnou vaše mrtvoly, všichni vaši spočítaní v celém počtu od dvacetiletých výše, kteří reptali proti mně.

Jak uvidíme později, tento rozsudek smrti jim mohl být požehnáním, pokud by si bývali vybrali víru, že jim Bůh prokáže milosrdenství, ale oni tak neučinili a proto zahynuli.

Židům 3:17-19 Na koho se hněval čtyřicet let? Zdali ne na ty, kteří zhřešili a jejichž mrtvoly padly v pustině? (18) A komu přísahal, že nevedou do jeho odpočinutí, ne-li těm, kteří neposlechli? (19) **I vidíme, že nemohli vejít pro nevěru.**

V časech Kristových vidíme, že farizejové byli zahrnutí do kouta vlastním soudním systémem, který jejich předkové převzali od Egyptanů. To odhaluje ten neustálý strach, v němž Izraelité žili a také otroctví, jež vytvářel.

Lukáš 20:4-7 Křest Janův byl z nebe, nebo z lidí? (5) Oni o tom mezi sebou rozvažovali: „Řekneme-li „z nebe“, řekne: „Proč jste mu neuvěřili?“ (6) **Řekneme-li však „z lidí“, všechen lid nás bude kamenovat,** neboť je přesvědčen, že Jan byl prorok. (7) I odpověděli, že nevědí, *odkud.*

Farizejové žili ve světě zavržení, hněvu a pomsty. Tento zákon jim poskytl prostředek k pokusu o zničení zákonodárce. Použili tento zákon nezákonně.

Čtěli se mu za jeho ostré výtky pomstít. Snažili se ho vyprovokovat, aby řekl nebo udělal něco, zač by jej mohli odsoudit. **Několikrát se ho**

pokoušeli ukamenovat, on se však vždy tiše vytratil a zmizel jim z očí.
TV 342.3

Tyto principy, skrze něž Izraelité rozsuzovali, Bůh přidal do zákona. Umožnil (povolil) jim být spoluautory zákonů svého národa. Jako v zrcadle k nim ukazoval principy, které si vybrali k životu. To vše proto, že Bůh není ten, kdo by se jim vnucoval.

Vykonávání síly je v rozporu s principy Boží vlády. **Pán Bůh chce pouze službu lásky a lásku nelze vynutit**, získat silou či mocí. Lásku probouzí jen láska. Znáť Boha znamená milovat ho.
TV 10.4

Bůh jim nenutil Svá přikázání. On jim tato nádherná přikázání dal pro jejich vlastní dobro. Jeho přikázání jsou plná zaslíbení a naděje. Bůh přesto povolil Izraelitům formovat jejich vlastní národ na základě jejich vnímání Boha. Nemohl jim vnutit pravdu o Něm, místo toho po ní museli toužit a vyhledávat ji, oni tak však neučinili. Odmítli Jež a vybrali si egyptské bohy, ty bohy, které již dobře znali.

Důsledky odpadnutí ke zlatému teleti

Je důležité si povšimnout, že tyto tresty ukamenováním vstoupily do zákona poté, co Izraelité tančili kolem zlatého telete. Skrze své činy Izraelité jasně vyjádřili, že odmítli pravého Boha na nebesích a vzývali zlaté tele, což byl jeden z egyptských bohů. Obětování telete nebo býčka v Egyptě by pro Izraelitu znamenalo trest ukamenováním. Tím, že si Izraelité zvolili uctívání zlatého telete, přijali také soudní systém tohoto boha. Přestoupit nařízení zlatého telete znamenalo, že byste měli být ukamenováni.

Římanům 6:16 Což nevíte, že komu se propůjčujete jako otroci k poslušnosti, koho posloucháte, toho jste otroky: buď hříchu, který vede ke smrti, nebo poslušnosti, která vede ke spravedlnosti

Izraelité sami sebe postavili do role otroků této falešné modly, jež byla dílem Satanovým. Mnoho z nich si vybralo Satana za svého vůdce, a proto bylo jeho

principům umožněno stát se (připojit se jako) součástí jejich národní vlády. Áronova spoluúčast na tomto hříchu poskytla Satanovi ještě větší výhodu. Kdyby se Mojžíš zvláště nepomodlil za Árona, Satan by měl volnou ruku pro zničení budoucího velekněze a na Mojžíše i celý Izrael by přinesl velký smutek.

Exodus 32:34-35 Nyní jdi a ved' lid, kam jsem ti řekl. Hle, můj anděl půjde před tebou. Ale v den svého navštívení **je navštívím s trestem za jejich hřích**. (35) Hospodin postihl lid za to, co udělali s teletem, které udělal Áron.

Na tomto verši je zajímavé, že Hospodin *postihl* lid za to, že vytvořil tele. Slovo „*postihnout*“ je tím samým slovem použitým v tomto verši:

Exodus 21:35 Když něčí býk **potrká** sousedova býka, takže zemře, živého býka prodají a cenu za něj si rozdělí a také mrtvého si rozdělí.

Kontext slova lze použít pro býka, jenž potrká jiného býka, a ten zemře. Izrael si zvolil uctívat egyptské bohy a Bůh je navštívil agresí býka či telecího božstva. Bůh navštívil Izraelity v souladu s jejich vnímáním božstva. Jelikož bohoslužba teleti byla dílem Satana, bylo jeho principům umožněno převzít nad jejich životy větší kontrolu.

Skrze oheň

V knize Ezechiel se můžeme dočíst o jiné egyptské praktice, jež byla spojena s jejich způsobem bohoslužby:

Ezechiel 20:25,26 Já jsem jim tedy také dal nedobrá ustanovení a nařízení, v nichž nebudou mít život. (26) A znečistil jsem je s jejich dary, když prováděli ohněm vše otvírající lůno ...

Egyptské děti museli proskakovat jakousi zdí tvořenou ohněm. Všimněte si komentáře Ducha proctví:

Egyptané dodržovali tradice spojené s obětmi. Neuznávali však existenci Boha na nebesích. Obětovali svým vlastním modlám. Skrze

velké okázalé rituály prováděli své modloslužby. Vztyčili oltáře k úctě svých bohů a poté po svých dětech požadovali, aby prošly ohněm. Poté, co vztyčili své oltáře, požadovali po svých dětech, aby tyto oltáře přeskakovali skrze oheň. Pokud se jim to povedlo bez toho, aby se děti spálily, kněží i lidé toto přijali jako důkaz toho, že bohové jejich obět přijali a že si především oblíbili toho, kdo tímto ohnivým utrpením prošel. Byl poté zahrnut dary a vždy se těšil velké váženosti u všech ostatních. Jakkoli ohavné byly jeho činy, nebylo nikdy možné jej potrestat. Neměl-li někdo jiný tolik štěstí a při průskoku se popálil, byl jeho osud zpečetěn, protože si mysleli, že jejich bohové jsou zlostní a nebudou spokojeni s ničím jiným, než s ukrácením života nešťastné oběti. A proto byl poté tento jedinec obětován na jejich modlářském oltáři.

Dokonce i někteří ze synů Izraele se snížili k těmto ohavným praktikám a Bůh způsobil, aby na jejich dětech vzplanul oheň, skrze který oni nutili děti procházet. Neuchýlili se sice zcela ke všem těmto zvykům pohanských národů, ale **Bůh je připravil o jejich děti tím, že způsobil, že děti pohltil oheň, když jím procházeli.** 1SP 268.1.

Takže nejenom kamenování, ale také procházení ohněm, je spojeno s egyptským způsobem uctívání. Můžeme vidět, že Bůh ve svém milosrdenství umožnil synům a dcerám Izraelitů, aby byli stráveni v ohni. Ve svém milosrdenství Hospodin raději umožnil těmto dětem zemřít okamžitě, než aby musely projít skrze oheň a utrpět strašlivé popáleniny a poté čelit hrůze toho, že budou obětovány egyptským bohům. Je zajímavé vidět, že praktika kamenování je spojována s nucením dětí do procházení ohně.

Leviticus 20:2 Řekni synům Izraele: Když kdokoliv ze synů Izraele nebo z příchozích, kteří pobývají v Izraeli, vydá někoho ze svého potomstva Molekovi, jistě bude usmrcen; **at' na něj lid země hází kamení.** (CSP)

Trestání hříchu hříchem

Stojí za povšimnutí, že kombinace těchto dvou praktik pocházela z egyptské kultury. Jedna praktika byla použita ke zničení té druhé praktiky. Bůh navštěvuje nepravosti jednoho aspektu tohoto uctívání, aby vykonal jinou praktiku plynoucí z toho samého způsobu uctívání. Trestá hřích hříchem.

Jedná se o něco, co by Izraelité pochopili? Ukazuje Hospodin těmito rozsudky, jež jsou nedobré, Izraelitům sebezničující povahu hříchu, zatímco jim v tu samou chvíli umožnil přijmout tresty, jež si sami vybrali na základě milosrdenství, které viděli u bohů, jež uctívali? Jsou tyto rozsudky podobné těm v Egyptě? Bůh seslal na Egyptě rány, které byly charakteristické pro bohy, jež uctívali a potrestal tak hřích tkvící v modloslužebnictví skrze předměty, které měly představovat tyto modly.

Když si Izraelité vybrali uctívání zlatého telete, nepřivolali tak na sebe rozsudek spálení, jenž je obsažen v procházení ohněm?

Numeri 11:1 I stalo se, že si lid velmi stěžoval Hospodinu. Hospodin to slyšel a vzplanul jeho hněv. Vzplanul proti nim Hospodinův oheň a **strávil konec tábora.**

Přimíšený lid

Duch proroctví zmiňuje, že Bůh strávil ohněm děti těch, jež je přinutili projít skrze něj, jako projev úcty k pohanským božstvům. V 11. kapitole knize Numeri se objevuje ten samý proces. Lidé jsou spalováni ohněm. Tomuto procesu rozuměli. Musíme znovu zmínit, že Izraelité si egyptský způsob zvolili. Numeri 11:1 hovoří zvláště o těch na konci tábora. Ellen Whitová vysvětluje, že to byl tzv. přimíšený lid, jenž Izraelity následoval na chvostu nebo na okrajích zástupu.

Ano také jiného lidu mnoho vyšlo s nimi. 2. Mojžíšova 12:37,38. V tomto ohromném zástupu byli nejen ti, které pudila víra v Boha Izraele, ale v mnohem větším počtu takoví, kteří jen chtěli uniknout ranám nebo **kterí podlehlí všeobecnému vzrušení** a přidali se z pouhé zvědavosti. PP 202.2

Právě tento jiný, přimíšený lid inicioval odpadnutí ke zlatému teleti.

Nejprve začala reptat lůza (jiný, přimíšený lid), která pak vedla ostatní lid k tomu, aby odpadl od víry. Na návrh těch, kteří v Egyptě uctívali modly, bylo vyrobeno tele jako předmět zbožňování. PP 229.3

Tato skupina se usadila na okrajích Izraele, nebyla však oddána pravému

Bohu, pouze toužila po úniku od trestu v Egyptě. Satan ji často využíval, aby Izraelity vedla k hříchu.

Mojžíš se před ně postavil jako zástupce Kristův. Přesto jej chtěli ukamenovat. Stejným způsobem se židé uchýlili k římské praktice ukřižování při zabití Krista. Odmítli Krista, vybrali si Barabáše a trpěli na následky svých vlastních voleb 40 let od zničení Jeruzaléma, kdy byla Satanovi předána moc nad celým národem.

Tvrdošíjným odmítáním Boží lásky a milosti Židé způsobili, že byla od nich odňata boží ochrana a Satan jim mohl vládnout podle své vůle. Strašné krutosti, které se projevíly při zkáze Jeruzaléma, ukazují, jak Satan jedná s těmi, kdo se poddali jeho nadvládě. VDV 26.4.

Nádab a Abihú

Znovu vidíme soud ohněm ve spojitosti s Nadábem and Abihú:

Leviticus 10:1-2 Nato Áronovi synové Nádab a Abihú vzali každý svou kadidelnici, dali do nich oheň, položili na něj kadidlo a přinesli před Hospodina cizí oheň, jak jim nepřikázal. (2) **I vyšlehl oheň od Hospodina a strávil je**; zemřeli před Hospodinem.

Toto byl proces soudu, jenž si Izraelité zvolili svým uctíváním zlatého telete a tím, že převzali praktikování egyptských trestů. Ježíš nám jasně říká:

Matouš 7:2 Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou vám bude naměřeno.

Izraelité si tento styl vybrali, a proto byli souzeni na základě svých vlastních tužeb a principů. S jistotou nyní nemůžeme říci, jak tento oheň od Hospodina vyšlehl. Toto nám však říká Duch proroctví:

Nádab a Abihú byly kněžími ve svatyni, a třebaže zákon nedovoloval užívat obyčejný oheň, tito kněží, když uvnitř předstoupili před Boha, se opovážili zapálit své kadidlo neposvěceným ohněm. Kněží si předtím popřávali vína a jejich mravní citlivost byla otupena. Oni nerozpoznali špatnost svého jednání, ani si neuvědomili, jaké strašné následky bude

jejich hřích mít. **Od Nejsvětějšího vyšlehl oheň a pozřel je.**
Střídmost, str. 280.

Blesky z nebes

Tento oheň přišel přímo ze svatyně svatých. Kniha Zjevení nám říká i o jiných věcech, jež odtud přišly:

Zjevení Janovo 11:19 Tu byla otevřena boží svatyně, která je v nebi, a byla vidět schrána jeho smlouvy v jeho svatyni; nastaly blesky, hlasy a hromy, zemětřesení a veliké krupobití.

Kristus, líčen v 10. kapitole knihy Danielovy, je popisován s obličejem podobným blesku stejně jako anděl, který přišel Krista povolát z hrobu:

Daniel 10:5-6 Pozvedl jsem oči a spatřil jsem, hle, jakéhosi muže, oděného lněným oděvem, boky přepásané zlatem z Úfázu, (6) tělo měl jako drahokam, **ve tváři oslnivý jas, oči jak ohnivě pochodně**, jeho paže a chodidla se leskly jako leštěný bronz a hřmot jeho slov byl hřmotem davu.

Matouš 28:2-3 **A hle, nastalo veliké zemětřesení, neboť Pánův anděl sestoupil z nebe**, přistoupil, odvalil kámen a posadil se na něm. (3) **Jeho vzhled byl jako blesk** a jeho roucho bílé jako sních.

Důležitá je také skutečnost, že Satan je popisován jako blesk, jenž spadl z nebes.

Lukáš 10:18 Řekl jim: „Viděl jsem, jak Satan spadl s nebe jako blesk.

Mohlo by se zdát, že blesky, hromy a zemětřesení jsou spojeny s Kristovou silou a s anděly ať už dobrými či zlými. Jelikož všechny síly patří Bohu, potom veškerá ta moc či síla daná těmto andělům, musí být určována (stanovena) Bohem Otcem.

Žalmy 62:12 Bůh promluvil jednou a já jsem slyšel toto dvojí: že Bohu patří moc.

Římanům 13:1 Každá duše ať se podřizuje nadřizovým autoritám, neboť není autority, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha.

Stojí za zmínku, že odkazy na silné větry či bouře, zemětřesení a oheň, o nichž se mluví v souvislosti s andělskou přítomností, jsou spojeny s příběhem o Eliášovi:

1. Královská 19:11-12 Řekl: Jdi a postav se na hoře před Hospodinem. A hle, Hospodin prošel kolem. Nastal velký a silný vítr, rozrážející hory a drtící skály před Hospodinem, ale Hospodin v tom větru nebyl. Po větru zemětřesení, ale Hospodin v tom zemětřesení nebyl. (12) Po zemětřesení oheň, ale Hospodin v tom ohni nebyl. Po ohni tichý a jemný hlas.

Jelikož je moc Boží poskytnuta jak dobrým tak zlým andělům, není pro nás tato Eliášova zkušenost varováním před určováním Božího charakteru na základě projevů moci? Některá z užití Jeho moci pocházejí přímo od Něj, ale jiná z blesků, jež na zem dopadají skrze Satana. Protože je mnoho situací těžké určit, naslouchejme tomu jemnému hlásku, který nám říká o Jeho milosrdenství, lásce a laskavosti.

Jasný příklad o tom, že byla Satanovi přidělena do užívání moc Boží, najdeme v příběhu o Jóbovi a ohni Božím, jenž padal z nebes.

Jób 1:8-16,19 Hospodin se pak Satana zeptal: Jestlipak sis všiml mého otroka Jóba? Neboť není na zemi jemu podobného, muže bezúhonného a přímého, bohabojného a odvracejícího se od zlého. (9) Satan nato Hospodinu odpověděl: Bojí se snad Jób Boha bezdůvodně? (10) Cožpak ty jsi neohradil jej, jeho dům a všechno, co má, ze všech stran? Nepožehnal jsi dílo jeho rukou a nerozhodil se jeho statek na zemi? (11) Avšak vztáhni nyní svou ruku a zasáhni vše, co má; určitě ti bude do tváře zlořečit. (12) **Hospodin řekl Satanovi: Hle, vše, co má, je ve tvé ruce;** pouze na něho ruku nevztahuj. A Satan odešel z Hospodinovy přítomnosti. (13) Nastal den, kdy jeho synové a dcery jedli a pili víno v domě svého prvorozeného bratra. (14) Tu přišel k Jóbovi posel a řekl: Skot právě oral a oslice se pásly vedle něj. (15) Vtom vpadli Šebovci, pobrali je a služebníky zabili ostřím meče. Unikl jsem pouze já sám, abych ti to oznámil. (16) Ještě mluvil, když přišel jiný a řekl: **Boží oheň padl z nebes, zapálil ovce i služebníky a strávil je.** Unikl jsem pouze

já sám, abych ti to oznámil. ... (19) a hle, **silný vítr se přihnul** přes pustinu a opřel se do čtyř rohů domu; ten se zřítíl na ty mladé a zemřeli. Unikl jsem pouze já sám, abych ti to oznámil.

Odejmutí ochrany

I když všechna moc pochází od Boha, vidíme, že je Satanovi umožněno tuto moc využívat k ničení ohněm, větrem i mečem. Tato moc sice od Boha pochází, ale Satanovi je umožněno ji využívat na místech, kde není vztažena ochranná ruka Boží. V incidentu se zlatým teletem si všimněme velmi důležité skutečnosti, jež ovlivnila ochranu Izraelitů.

Mojžíš napomenul Árona a informoval jej, že jeho chování bylo krajně nevhodné. On byl totiž požehnan nad lidmi a byl přijat do blízké rozpravy s Bohem. To, že měl spáchat tak velký hřích, byť pro záchranu vlastního života, bylo pro věřícího Mojžíše nepředstavitelné. Viděl, že lidé byli obnaženi, tedy zbaveni svých ozdob a ornamentů. Áron je nechal obnažit kvůli jejich hanbě, mezi jejich nepřáteli. Připravil je o jejich ornamenty a hanebně je využil. **Nejen, že přišli o své ornamenty, ale přišli také o obranu vůči Satanovi, protože ztratili zbožnost a zasvěcení Bohu a tím jim byla odejmuta Jeho ochrana. Bůh ke své nelibosti musel odtáhnout svou podpůrnou ruku a nechat je napospas pohrdání a moci jejich nepřátel.** Jejich nepřátelé byli dobře obeznámeni se zázraky, jež byly vykonány Mojžíšovou rukou v Egyptě. Věděli také, že je Mojžíš přivedl z Egypta na příkaz Boha Hebrejů, aby je zbavil modloslužebnictví a aby si pojistil jejich bezmeznou náklonost a posvátnou službu. 1SP 250.

Příběh Jóba má pro syny Izraele speciální důležitost, protože v obou případech byla ochranná ruka Boží odejmuta a Satan měl volno k útoku a soužení. Bůh je na jejich útrapy v divočině připravil tím, že Mojžíš sepsal knihu Jóbovu ještě předtím, než se vydal do Egypta.

Dlouhé roky uprostřed pouštních samot nebyly zbytečné. Nejen, že se Mojžíš připravoval na velké dílo, jež před ním stálo, ale během tohoto času, díky inspiraci pocházející přímo od Ducha Svatého, sepsal knihu Genesis a knihu Jób, jež budou Božím lidem čteny s nejhlubším zájmem

až do skonání věků. ST 19. února, 1880.

Ničivé dílo andělů

Jak můžeme s vědomím - že jak dobří, tak zlí andělé, mají přístup k Boží moci a jako blesky z nebe přicházejí přímo od Božího trůnu - říci, jestli to jsou dobří či zlí andělé, jež Boží moc využívají? Tato citace z Velkého dramatu věků vysvětluje, že tuto ničivou moc využívají jak dobří, tak zlí andělé.

Až Kristus opustí nebeskou svatyni, zahalí obyvatele země temnota. V té době budou muset věřící žít před svatým Bohem bez přímlyvce. Moc, která dosud zadržovala bezbožné, přestane působit, a Satan získá neomezenou nadvládu nad zatvrzelými lidmi. Boží trpělivost skončila. Svět odmítl Boží milost, pohrdl Boží láskou a pošlapal Boží zákon. Bezbožní lidé zašli za hranici Boží milosti. Boží Duch, kterému tvrdošjně vzdorovali, od nich odstoupil. Nebude je chránit Boží milost a budou vydáni napospas Satanu, který pak zavleče obyvatele světa do závěrečné velké doby soužení. Boží andělé přestanou bránit průchodu lidských vášní – uvolní se všechno zadržované napětí. Celý svět bude zatažen do zkázy, jež bude děsivější, než byla zkáza starého Jeruzaléma.

Jediný anděl usmrtil všechny prvorozené v Egyptě a naplnil zemi smutkem a nářkem. Když David přestoupil Boží příkaz tím, že nechal sečíst lid, způsobil jediný anděl strašnou zkázu, jako trest za jeho hřích. **Moc, kterou uplatnili Boží andělé, uplatní – až to Bůh dovolí – také zlí andělé.** Tyto síly jsou již připraveny, a pouze Boží svolení jim brání v tom, aby mohly zahájit dílo všeobecné zkázy. VDV 396.3,4

Zde si můžeme povšimnout důkazu, že Boží andělé využili svou ničivou moc při zkáze Jeruzaléma:

Lidé budou i nadále stavět drahé budovy za miliony. Zvláštní pozornost se bude stále upínat k jejich architektonické kráse, pevnosti a stabilitě, s nimiž jsou stavěny, ale Hospodin mi vyjevil, že i přes jejich stabilitu a pevnost stihne tyto budovy stejný osud jako chrám v Jeruzalémě. Ta znamenitá výstavba se zhroutí k zemi. **Boží andělé byli vysláni k vykonání díla zkázy, aby na nich tedy nezůstal kámen na kameni.** (MS 35, 1906). 5BC 1098.

Víme, že to byli římští vojáci, kdo zničil chrám, ale zde vidíme Boží anděly,

kteří jim s dílem pomohli. Andělské a lidské spolupráce si můžeme znovu všimnout při zničení Jericha:

Kristus je tím žebříkem, který Jákob spatřil, a po němž sestupovali a vystupovali Boží andělé, zatímco Boží sláva osvěcovala každou příčku od samého vrcholu nebes až po zemi. Kristus překlenul onu propast oddělující člověka od Boha a zemi od nebes a neustále pro nás vykonává své dílo a každý z nás musí spolupracovat jak s ním, tak s nebeskou inteligencí. **Kristus však pro nás nic nemůže udělat bez naší spolupráce a bez něj my zase nezmůžeme nic.** Satan a jeho andělé jsou s námi ve válce a tato válka potrvá až do skonání světa. Ježíš nám řekl: „Beze mne nemůžete činit nic.“ Právě tuto lekci učil Kristus svá dítká napříč všemi věky a všemi generacemi. Když Jozue v ranních hodinách vyšel, aby shlédl Jericho, zjevil se před ním válečník plně vybavený pro bitvu. Jozue se ho otázal: „Jsi s námi, nebo s našimi protivníky?“ a on řekl: „Ne. Jsem přece velitel Hospodinova zástupu. Právě jsem přišel.“ Kdyby byly Jozuovy oči otevřené jako byly ty služebníka Elíši v Dotánu, a dokázal tak lépe vidět, jistě by si všiml Božích andělů, kteří se utábořili okolo synů Izraele, neboť trénovaná armáda nebes přišla bojovat s Božím lidem a velitel Hospodinova zástupu je měl na povel. **Když Jericho padalo, žádná lidská ruka se nedotkla jeho zdí, neboť Boží andělé svrhli opevnění a vstoupili do pevnosti nepřítele. Nebyli to Izraelité, ale velitel Hospodinových zástupů, jenž dobyl Jericho. Izraelité však měli sehrát svou roli tím, že prokážou svou víru ve Velitele své spásy.** RH 19. červenec 1892.

Andělé Boží vyžadují spolupráci, protože bez víry v Boha, On nemůže poručit svým andělům, aby konali našim jménem. Všimněme si andělů nebeských, kteří asistovali Jonatovi při boji s Filištínskými.

Andělé nebeští zaštitili Jonatu a jeho druha, bojovali po jejich boku a Filištínští padají před nimi. Země se zachvívala, jakoby se sem blížilo velké množství jezdců a vozů. **Jonata v tom poznal znamení božské pomoci** a také Filištínští pochopili, že Bůh zasáhl, aby vysvobodil Izrael. PP 468.2

Jonata poznal znamení božské pomoci. Stejná pomoc byla prokázána Davidovi, jenž věřil, že Bůh mu pomůže.

2. Samelova 5:24 I stane se, **až uslyšíš zvuk pochodování ve vrcholcích balzámovníků**, tehdy jednej rozhodně, protože tehdy vytáhne Hospodin před tebou, aby pobil pelištejské vojsko. (CSP)

Vidíme anděly Boží při pomoci Jonatovi a oděnce porážejícího jejich nepřátele. Je nám řečeno, že andělé zaštitili dva muže a že bojovali na jejich straně. Je tento boj pouze aktem zaštitění nebo se jedná o skutečnou bojovou vřavu?

Satanovy skutky zahalené tajemstvím

Při čtení biblických příběhů je velmi složité určit, kdo činí co. Tato situace však není náhodná. Satan se pečlivě skrývá a klame, kde může. Dokonce i pro nebeské anděly bylo složité pochopit jeho skutky.

Jeho vynalézavost v klamání byla opravdu velká. Byl ve výhodě, protože používal falešných důkazů. Všechny jeho skutky byly zahaleny tajemstvím, takže andělé mohli jen nesnadno odhalit pravou podstatu jeho konání. Dokud se tedy jeho plány plně nerozvinuly, nebylo možné poznat, o jak zlou věc jde; jeho nespokojenost se nezdála vzpourou. Dokonce ani věrní andělé nepoznali její ráz a neviděli, kam jeho konání vede. PP 18.3

Víme, že Satan se snaží vložit na Boha své vlastní charakterové vlastnosti:

Prorok napsal: „Je to tvá zkáza, Izraeli,“ protože ses „stavěl na odpor svému Bohu“. Ozeáš 13:9, Ozeáš 14:1. **Jejich utrpení se často vykládá jako trest, který je postihl na základě Božího rozhodnutí.** Velký podvodník se tak snaží utajit svou vlastní činnost. Tvrdošijným odmítáním Boží lásky a milosti Židé způsobili, že byla od nich odňata Boží ochrana a Satan jim mohl vládnout podle své vůle. VDV 26.4

Poznání lidu Božího bylo zaslepeno, protože Satan nepravdivě vylíčil Boží povahu. Náš dobrý a laskavý Pán, byl představován lidu s vlastnostmi Satana ... VM I. 355

Tyto obtíže při poznání, kteří andělé jsou odpovědní za dané skutky, vyžaduje, abychom tato rozhodnutí učinili na základě našeho chápání Božího

charakteru. Všechna moc patří Bohu a nic na tomto světě nemůže být vykonáno bez toho, že by v tom Bůh nebyl zainteresovaný. Satan ve svých rukou nemá moc, jež mu Bůh nepovolí, aby ji vykonal. Proto veškeré ničení a všechna smrt se odehrává skrze moc (oprávnění) Boha.

Božský vzorec charakteru a moci

Zde vyvstává velmi důležitá otázka. Jaký je vztah mezi Božím charakterem a Jeho mocí? Je Boží charakter dán najevo skrze Jeho moc nebo je Boží moc dána najevo skrze Jeho charakter? Pevně věřím, že si všimnete důležitosti tohoto bodu. Abyste získali lepší přehled o tomto tématu, prohlédněte si přednášku *Božský vzorec charakteru a moci* na maranthamedia.com či youtube.com. Uctíváme-li Boha jako moc, budou skutky moci zapsané v Bibli definovat to, kým Bůh je. Nicméně uctíváme-li Boha jako charakter oplývající dobrotou a pravdou, budou všechny skutky moci odrážet Jeho charakter a mohou být spojovány přímo s Ním. Ty, jež nejsou odrazem Jeho charakteru, budou připsány silám temnot. Proto Bůh jakožto osoba nemůže být souzen podle moci. Bůh není ve větru, ani v zemětřesení ani v ohni. On je ten tichý hlásek charakteru.

Otázka jak chápeme všechny biblické příběhy, by měla být zodpovězena pomocí našeho chápání Božího charakteru. Charakter je oním zdrojem a moc je oním kanálem (prostředkem). Určíme-li Jeho charakter skrze moc, učiníme z kanálu či prostředku zdroj, a dojde ke zkreslení Hospodinova charakteru. Pro lepší pohled na toto téma opět nahlédněte do prezentace *Božský vzorec charakteru a moci*.

Při čtení všech těch pasáží Starého zákona můžeme najít vzorky vodících linií charakteru, aby nám pomohly při hledání odpovědí:

Exodus 34:5-7 Hospodin sestoupil v oblaku, stál tam s ním a zavolal jméno Hospodin. (6) Hospodin prošel kolem něho a zavolal: Hospodin, Hospodin, Bůh soucitný a milostivý, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství a věrnosti, (7) zachovává milosrdenství tisícům, snímá vinu, přestoupení a hřích, jistě však nenechá viníka bez trestu, navštěvuje s trestem vinu otců na synech i na synech synů, na třetí i

čtvrté generaci.

Satanovo vystupování proti Boží vládě a jeho obhajoba těch, jež mu stranili, byly neustálými výčitkami vůči Bohu. Jeho reptání a stížnosti byly bezdůvodné, přesto mu však Bůh dovolil, aby vypracoval vlastní teorii. Bůh mohl zničit Satana i všechny jeho sympatizanty stejně lehce, jako vzít oblázek a hodit jej na zem. **Kdyby tak však učinil, udělal by precedens pro použití síly. Všechna ta donucovací moc se skrývá pouze pod Satanovou vládou. Hospodinovy zásady se s tímto neslučují. Nikdy by takto neučinil. Nedodal by žádné lidské bytosti byť jen nepatrný impuls k tomu, aby se jako Bůh povyšovala nad jinou bytost a pocítovala svobodu způsobovat jí fyzické i mentální utrpení. Tento princip je naprosto a úplně vytvořen Satanem.** RH, 7. září 1987

Bůh udržuje s národy zúčtování a vykonává odplatu. Ani jeden vrabec nepadne na zem bez Jeho vědomí. Ti, kteříž činí zlé vůči svým bližním, řkouce: Jakž ví Bůh?, budou jednou vyzváni, aby se setkali s dlouze odkládanou pomstou. V tomto období se Bohu projevuje více pohrdání, než je běžné. Lidé dosáhli v drzosti a neposlušnosti bodu, který ukazuje, že jejich pohár nepravosti se téměř naplnil. Mnozí z nich již téměř překročili hranici milosrdenství. Brzy Bůh ukáže, že je skutečně živým Bohem. „Už se nepokoušejte bojovat proti Satanovi v jeho úsilí ničit. Nechť snese svou zhoubnost na děti neposlušnosti, neboť pohár jejich nepravosti se naplnil. Pokročily od jednoho stupně bezbožnosti k druhému, denně navyšují bezpráví. Již nebudu dále zasahovat, abych zabránil ničiteli dělat svou práci.“ RH 17. září 1901

Proto tedy když víme, že Satan může působit jako blesk, jenž padá z nebe; je potom možné rozumět, že jakmile se dá do svého díla zkázy, ona moc, již to dílo provádí, pochází (technicky) od Božího trůnu a je proto i zapsána v Písmu svatém jako Boží soud? Dokážeme také vidět, že když je Satanovi umožněn přístup k moci mimo ustanovení a nařízení Boží, pak Bůh jakožto osoba nemůže být souzen, že této síly používá?

Jak se máme rozhodnout?

Vraťme se k příběhu Nádaba a Abihú, který říká, že oheň vyšel přímo ze svatyně svatých a pohltil tyto dva muže. Znamená to snad, že Nádab a Abihú

byli sežehnuti na popel uvnitř chrámu? Ne, protože byli odneseni ve svých suknicích.

Leviticus 10:4-5 Mojžíš zavolal Míšaela a Elsáfana, syny Áronova strýce Uzíela, a řekl jim: Přistupte a odnesete své bratry od svatyně na místo ven za tábor. (5) Přistoupili tedy a odnesli je v jejich suknicích na místo ven za tábor, jak řekl Mojžíš

Byly jejich šaty spáleny? To nám není řečeno. Byla spálena jejich kůže? To nám není řečeno. Vyšla ta síla od Hospodina a pohltila je? Ano, to učinila. Nechal je Bůh projít ohněm stejně, jako to činili egyptští bohové nebo Bůh umožnil Izraelitům, aby na ně dopadly principy vlastních rozsudků v souladu se soudy egyptských bohů, jež si oni vybrali? Byli souzeni tak, jak sami soudili, jak řekl Ježíš? Existuje možnost, že byli popraveni elektrickým proudem? Kdo tak učinil? To nám není řečeno. A konečně, měli bychom použít toto vyobrazení síly jako důkazu toho, jak Bůh skutečně jedná? Ne, protože Bůh není ve větru, ani zemětřesení a ani ohni. Odňal od nich Bůh svou ochrannou ruku po incidentu se zlatým teletem? Ano, odňal. Tyto příběhy musíme soudit s velkou pozorností, protože jak soudíme, tak budeme souzeni. Uvěříme-li, že Bůh soudí bez milosrdenství, potom tohle bude proces, který bude soudit nás, neboť hřích modloslužebnictví nás navštíví.

Dvě ženy odhalily službu smrti

V Bibli existuje mnoho pasáží, jež nás zas a znovu zkoušejí ve vnímání Božího charakteru. Zde je příklad:

Leviticus 24:10-14 Syn Izraelky, který byl synem Egyptřana, vyšel mezi syny Izraele. A tento syn Izraelky a nějaký Izraelec se v táboře rvali. (11) Syn Izraelky se rouhal Jménu a proklínal. Nato ho přivedli k Mojžíšovi. Jeho matka se jmenovala Šelomít, dcera Dibrího, z pokolení Danova. (12) Nechali ho u strážce, **aby zjistili rozhodnutí podle Hospodinova příkazu.** (13) **Hospodin promluvil k Mojžíšovi.** (14) **Vyved' toho, kdo proklínal, ven za tábor. Všichni, kdo ho slyšeli, položí ruce na jeho hlavu a celá pospolitost ho ukamenuje.**

Hospodin řekl Mojžíšovi, aby muže, jenž se proti Němu rouhal, vyvedl za tábor, kde bude ukamenován. Příběh se zdá být jasným. Muž zhřešil a Bůh

řekl „ukamenovat“. Mojžíš a Izraelité učinili následující:

Leviticus 24:23 Mojžíš promluvil k synům Izraele a ti vyvedli toho, kdo proklínal, ven za tábor a házeli na něj kamení. Synové Izraele učinili tak, jak přikázal Hospodin Mojžíšovi.

Víra kananejské ženy

Tento příběh nás zkouší stejně, jako Kananejskou ženu, jež předstoupila před Krista s prosbou o uzdravení své dcery.

Matouš 15:22-28 A hle, z těch končin vyšla nějaká kananejská žena a křičela: „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův! Mou dceru zle trápí démon.“ (23) Ale on jí neodpověděl ani slovo. I přistoupili k němu jeho učedníci a prosili ho: „Pošli ji pryč, vždyť za námi křičí!“ (24) On řekl: „Byl jsem poslán jen ke ztraceným ovcím z domu Izraele.“ (25) Ona však přišla, klaněla se mu a říkala: „Pane, pomoz mi!“ (26) On odpověděl: „Není správné vzít chléb dětem a hodit jej psům.“ (27) Ona řekla: „Ano, Pane, ale vždyť i psi jedí z drobtů, které padají se stolu jejich pánů.“ (28) Tehdy jí Ježíš odpověděl: „Ó ženo, tvá víra je veliká. Staň se ti, jak chceš.“ A od té hodiny byla její dcera uzdravena.

Žena přišla hledajíc Ježíšovo milosrdenství. Jako odpověď Ježíš umožnil principům zákona, aby ji zkoušely. Ona byla kananejská žena a Ježíš by v zákoně přečetl o Kananejských následující:

Deuteronomium 7:2-6 Až ti je Hospodin, tvůj Bůh, vydá a pobiješ je, zcela je zasvěť zkáze. Neuzavírej s nimi smlouvu a neslituj se nad nimi. (3) Nespřížňuj se s nimi, nedávej svou dceru jeho synu a neber jeho dceru pro svého syna. (4) Jinak odvrátí tvého syna ode mě, budou sloužit jiným bohům, Hospodinův hněv vzplane proti vám a rychle tě vyhladí. (5) Naopak jim proveďte toto: Jejich oltáře strhněte, jejich posvátné sloupy roztrískejte, jejich posvátné kůly pokácejte a jejich tesané modly spalte ohněm. (6) Vždyť ty jsi svatým lidem Hospodinu, svému Bohu, tebe Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil ze všech národů, které jsou na povrchu země, abys byl jeho lidem, jeho vlastnictvím.

Tím, že ženě připomněl, že byl poslán pouze do Izraele, jí vlastně připomněl, že není v Boží přízni. Žena na něj mohla okamžitě začít křičet: „Ty pobožný

sebespravedlivý žide!“ Mohla dovolit Jeho „službě odsouzení“, aby ji zkušila v zoufalství. Ona však přesto nadále věřila, že Ježíš je milosrdný. Rychle přijala Jeho soudní výrok, s Ježíšem souhlasila a poté se přidržela Jeho milosrdenství.

Matouš 15:27 Ona řekla: „Ano, Pane, ale vždyť i psi jedí z drobtů, které padají se stolu jejich pánů.“

Žena přijala, že je nehodná, přesto nadále natahovala své ruce ke Kristu, aby obdržela Jeho milosrdenství. Zvolila si věřit i navzdory usvědčení z hříchu, že On je milosrdným a dále to, že se považovala „mimo kanál“ požehnání. Toto je služba smrti, a když ji akceptujeme a stále věříme v Boží milosrdenství, dostane se nám jej. Stejný proces vidíme v souvislosti s ženou u studny.

Jan 4:15-18 Ta žena mu řekla: „Pane, dej mi tuto vodu, abych už nežíznila a nemusela sem chodit nabírat.“ (16) Ježíš jí řekl: „Jdi, zavolej svého muže a přijď sem.“ (17) Žena mu odpověděla: „Nemám muže.“ Ježíš jí řekl: „Dobře jsi řekla: „Nemám muže.“ (18) Vždyť jsi měla pět mužů, a ten, kterého máš nyní, není tvůj muž. To jsi řekla pravdu.“

Než se Ježíš odhalil jako Spasitel světa, připomněl jí její hříšné chování. Neudělal to proto, aby ji uvrhl v hanbu, ale aby mohla přijmout usvědčení z hříchu. Pouze pokud přijmeme tohle usvědčení z hříchu, jsme připraveni přijmout milosrdenství, ale pokud nevěříme, že Bůh je milosrdným, nenatáhneme k němu ruku, abychom toto milosrdenství obdrželi.

Jak byla cizoložná žena ukamenována

V příběhu o ženě přistížené při cizoložství vidíme zákonodárce, jak vykonává Jeho zákon.

Mojžíš sám nedal podobu žádnému zákonu. Kristus - onen anděl, jehož Bůh ustanovil, aby šel před jeho vybraným lidem - poskytl Mojžíšovi ustanovení a požadavky potřebné k živému náboženství a aby vládl lidu Božímu. RH, 6. květen 1875

Hned první věc, kterou jim Ježíš oznámil, vážně narušila jejich plány.

Jan 8:7 Když se ho nepřestávali ptát, vzpřímil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hřichu, ať na ni první hodí kámen.“

Zde vidíme samotného zákonodárce, jak nám říká, kdo je hoden či má kvalifikaci kamenovat. Takoví musí být bez hřichu. Kolik trestů ze Starého zákona mohlo být provedeno spravedlivě, jestliže ti, jež je vykonávali, museli být bez hřichu? Existuje vůbec člověk, který by byl hoden činu, jako je tento? Všichni zhřešili a nikdo nedosahuje Boží slávy. Kromě toho, že je to pokrytecké, proč je nemožné, aby hříšník trestal jiného hříšníka?

Odsuzující síla Satana ho vedla k zavedení teorie spravedlnosti neslučitelné s milosrdenstvím. On tvrdí, že jedná jako Boží hlas a moc, tvrdí, že jeho rozhodnutí jsou spravedlnost, jsou čistá a bez chyby. Takto zaujímá pozici na soudní stoličce [trůnu] a prohlašuje, že jeho rady jsou neomylné. **Zde přichází jeho nemilosrdná (krutá, nelítostná) spravedlnost, jakýsi padělek spravedlnosti, pro Boha odporný**
Dopis 16a, 1892.

Když naši původní rodičové snědli ono ovoce a přijali principy Satanova království, přijali také Satanovo smýšlení, pokud se jedná o zákon a spravedlnost. Satanův systém spravedlnosti neposkytuje milosrdenství. Každý hřích musí být potrestán, naléhal Satan, (TV 489.5). V případě Satana je hřichem vše, co nesouhlasí s jeho představami. Proto máme my, jakožto lidské bytosti, neustále na paměti, že ten, kdo s námi nesouhlasí, musí být bez milosti potrestán dle závažnosti svého zločinu. Toto je ten důvod, proč Izraelité tak ochotně přijali egyptskou praktiku kamenování; tohle reflektovalo nelítostnou mysl Satanovu. Proto je nemožné, aby hříšník odsoudil jiného člověka na smrt na základě vlastní interpretace zákona, člověk totiž použije zákon ke zničení těch, jež s ním nesouhlasí. Přesně tak chtěli farizejové učinit s Ježíšem. Využili Mojžíšova zákona k pokusu o zničení Krista. Přesně tento princip využil Satan proti Bohu. Nepřítel používá Mojžíšův zákon způsobem, aby zničil naši důvěru v milující charakter našeho nebeského Otce. Jak to dělá? Skrze svůj padělek spravedlnosti, jenž neobsahuje milosrdenství.

Když byla žena předvedena k nohám Ježíše kvůli odsudku, Ježíš neomluvil její

hřích. On řekl: „Kdo z vás je bez hříchů, ať na ni první hodí kamenem.“ Žena byla přesvědčena o trestu smrti pro sebe. To, co dále následuje, je tím, co Ježíš vždy zamýšlel učinit pro hříšníky, kteří cítili hloubku své hříšnosti.

Jan 8:10-11 Ježíš se vzpřimil a řekl jí: „Ženo, kde jsou tvoji žalobci? Nikdo tě neodsoudil? (11) Ona řekla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od této chvíle již nehřeš.“

Odsouzení zákonem je životně důležité pro to, aby mohla být udělena milost. Neboť bez odsouzení není milosti třeba; bez rozsudku smrti není třeba milosrdenství. Musíme mít na paměti, že nebeské odsouzení není stejné jako lidské, neboť Boží myšlenky nejsou našimi. Jak si ostatně můžeme přečíst:

Jan 1:17 Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista.

Římanům 5:20 Do toho vstoupil Zákon, aby se provinění rozhojnilo. A kde se rozhojnil hřích, tam se nadmíru rozhojnila milost.

Když Ježíš předal Mojžíšovi instrukce, že ti, kteří se dopustí cizoložství, by měli být odsouzeni k smrti, toužil na ně seslat hrozivé důsledky opojení takovým činem. Neboť:

Jakubův 1:15 Žádostivost pak počne a rodí hřích, a dokonáný hřích plodí smrt.

Právě hřích přináší smrt. Hřích je sebezničující. Ta instrukce popsaná v zákoně byla předána, aby zdůraznila smrtící povahu hříchů. Pavel nám říká, že tato služba smrti, jež lidem způsobí, že uvidí, že jsou hodni smrti, je úžasným dílem.

2. Korintským 3:7 Jestliže se služba smrti vyrytá literami do kamenů udála v takové slávě...

Jakmile přijmeme trest smrti; jakmile budeme truchlit za naše hříchů, z nichž nás usvědčil Duch, tehdy budeme připraveni přijmout plně odpouštějící Boží milost a milosrdenství.

Když Ježíš udělil trest ze zákona vyrytého do kamene, žena ztratila veškerou

naději na život. Přijala trest (rozsudek), přesto Ježíš znal její srdce a to, jak byla těmito muži využita, a věděl, že padla na Skálu.

1. Korintským 10:4 A všichni pili též duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus.

Matouš 21:44 Kdo padne na ten kámen, roztrhne se, a na koho padne, toho rozdrtí.

Při dopadu na skálu jménem Ježíš Kristus, byla žena vsutku „ukamenována“, jak Kristus zamýšlel. Vzdala se veškeré naděje na svou záchranu a vydala se do Kristovy milosti. Kamenování, které Kristus zamýšlel, bylo že hříšníci by měli být usvědčeni ze svých hříchů a měli by usilovat o milost. Desatero bylo vytesáno do kamene, aby odráželo to, jak nás zákon duchovně kamenuje a odsuzuje k smrti.

Římanům 5:20 Do toho vstoupil zákon, aby se provinění rozhojnilo. A kde se rozhojnil hřích, tam se nadmíru rozhojnila milost.

Římanům 3:19 Víme, že vše, co Zákon praví, praví těm, kdo jsou pod Zákonem, aby byla umlčena každá ústa a aby se před Bohem stal vinným celý svět.

Ti, kteří odmítnou přijmout toto duchovní kamenování svého vnitřního člověka, ti budou nakonec rozdrceni skálou svého vlastního svědomí a budou sama sebe soudit podle milosrdenství, jež prokázali ostatním. Neumožníme-li Zákonodárci, aby zákon poskytl On sám, Satan zákon využije k našemu zničení, jak tomu bylo v případě Jidáše.

Matouš 27:3-5 Když jeho zrádce Juda uviděl, že byl Ježíš odsouzen, pocítil lítost a vrátil třicet stříbrných velekněžím a starším, (4) říká: „Zhřešil jsem, zradil jsem nevinnou krev!“ Oni však řekli: „Co je nám po tom? To je tvoje věc!“ (5) Tu pohodil ty stříbrné do svatyně a vzdálil se; pak odešel a oběsil se.

Jakmile jednou nějaký člověk vyrve zákon z rukou Kristových, potom bude čelit rozsudku skrze Satanova nelítostná obvinění a to ho rozmělní na prach.

Ježíš, dárce zákona Mojžíšovi, jasně odhaluje jak On zamýšlel, že má ten zákon být použit. Zamýšlel jeho využití k poskytnutí milosrdenství zlomenému hříšníkovi. Můžeme se radovat, že skrze Kristovu milost byl žalobce, jenž nás touží uvrhnout do malomyslnosti, svržen.

Zjevení 12:10 A uslyšel jsem mocný hlas v nebi, který říkal: „Nyní přišla záchrana, moc a kralování našeho Boha a pravomoc jeho Krista, neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je obviňoval před našim Bohem dnem i nocí.

Ta nebohá žena se neopovážila pozvednout zrak ke Spasitelově tváři, ale tiše vyčkávala svou zkázu. Přijala trest, jenž byl proti ní vynesen. V úžasu sledovala své žalobce, jak odchází beze slova a zmatení, potom však uslyšela tato slova: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od této chvíle již nehřeš.“ Její srdce roztálo a ona sama padla k nohám Ježíše, vzlykala vděčnou láskou a po tváři jí tekly hořké slzy doznání hříchu. Kristus dozajista ukamenoval svědomí této ženy, aby ona mohla přijmout nový způsob života.

Byl to pro ni začátek nového života, života v čistotě, pokoji a oddané službě Bohu. Pozvednutí padlé ženy bylo větším zázrakem než uzdravení té nejzhoubnější choroby. Ježíš ji vysvobodil z duchovní nemoci, která vede k věčné smrti. Kající žena se potom stala jednou z jeho nejvěrnějších následovnic. Opuštění a milost mu splácela svou láskou, obětavostí a naprostou oddaností. TV 294.9

Jak úžasné je dílo Ducha skrze zákon, který nám přináší usvědčení z hříchu jenom proto, abychom mohli obdržet promíjející milost a lásku Boží. Jak skvělý je zázrak Boží, jenž obrací naše kamenná nelítostná srdce na srdce masitá, Kristu podobná. Čím větší biblické obvinění cítíme, tím většího odpuštění a milosrdenství se nám dostane.

Vraťme se k příběhu mladého muže, který byl ukamenován. V souvislosti s hříchem rouhání nám Ježíš jasně říká:

Matouš 12:31 Proto vám pravím: Každý hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu odpuštěno nebude.

Hřích rouhání by byl odpuštěn, pokud by ten mladý muž o to požádal. Mohl

se vyznat z víry v nositele hříchu skrze symbol zabitého beránka, ale on tak neučinil. Když Mojžíš požádal Pána o radu, Hospodin učinil to, co vždy činí jako první, On přináší usvědčení z hříchu. Toto usvědčení přišlo zároveň s rozsudkem smrti. Bylo to nezbytné pro to, aby mohla být udělena milost. Zde je popsán proces evangelia.

2. Korintským 3:6 On nás také učinil způsobilými k tomu, abychom byli služebníky Nové smlouvy, ne litery, nýbrž Ducha; neboť litera zabíjí, ale Duch obživuje.

Začtete-li se důvěrněji do tohoto verše, uvidíte poslušnost.

neboť litera zabíjí, ale Duch obživuje.

Slovo „*ale*“ může být využito pro výraz opaku či kontinuity. Text může být tedy čten jako:

neboť litera zabíjí, *a* Duch obživuje.

Přesně toto je proces evangelia. Psaný zákon zajišťuje rozsudek smrti, abychom si uvědomili naše špatné jednání. Poté od Ducha obdržíme život skrze milosrdenství Boží. Když uslyšel rozsudek smrti, tehdy ten mladý muž mohl přijmout to odsouzení a pokleknout před Mojžíšem, jakožto zástupcem Boha, a požádat jej, aby za něj pomodlil a prosil Boha o odpuštění. Bůh by jistě na modlitbu odpověděl. Přesto tomu mladý muž zjevně nevěřil, proto se mu milosti dostat nemohlo. Již vystoupil z Boží ochrany. Kdyby od něj Bůh odstoupil, Satan by jej okamžitě zabil nebo jej využil ke strhávání ostatních od Boha vstříc jejich smrti. Jedinou nadějí pro tohoto mladého muže, aby žil, bylo že vstoupí zákon s trestem smrti.

Trest kamenováním byl do zákona přidán kvůli zatvrzelosti srdcí Izraelitů. Bůh netoužil trestat lid tímto způsobem, přesto On jednal skrze jejich představu o spravedlnosti, aby zajistil usvědčení v naději, že budou hledat milosrdenství. Muž po milosrdenství netoužil, a tak zemřel. Kdyby jen měl víru kananejské ženy, přijal svůj trest a poté prosil o milost. Pokud by věřil tomu, že Bůh je milosrdný, tato milost by rozsudek pokořila.

Kdo je na Pánově straně?

Tento proces spravedlnosti a milosti můžeme vidět prostřednictvím následků odpadnutí ke zlatému teleti:

Exodus 32:26-28 Postavil se Mojžíš do brány tábora a zavolal: Kdo je Hospodinův, ke mně. Shromáždili se k němu všichni synové Léviho. (27) On jim řekl: Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Připašte si každý meč k boku, projděte tábor sem a tam od brány k bráně a zabíjejte každý svého bratra, každý svého přítele, každý svého příbuzného. (28) Synové Léviho učinili podle Mojžíšova příkazu a onoho dne padlo z lidu asi tři tisíce mužů.

Mojžíš každého vyzval, aby si vybral milost tím, že přistoupí k němu. Duch prorocství to vysvětluje detailněji:

Mojžíš požádal všechny, kteří byli prosti od tohoto obrovského hříchu modloslužebnictví, aby přistoupili a postavili se po jeho pravici. Požádal také ty, jež se připojili k rebelii uctíváním této modly, ale kteří již učinili pokání ze svého hříchu - totiž, že se tak rychle odvrátili od Pána - aby se postavili po jeho levici. 1SP 251

Všem byla nabídnuta milost a odpuštění, přijmou-li je. Mojžíš už předtím zajistil odpuštění pro všechny. Uctíváním zlatého telete si Izraelité kolektivně vybrali Satana jako svého vůdce. Toto odpadnutí bylo tak velké, že je mohlo zachránit pouze to nejhlubší pokání. Musejí pochopit, v jak obrovském nebezpečí byli a že bez rozhodné změny případ (kauza) národa pozbyl veškeré naděje. V tuto chvíli se nám do mysli vkrádá jedno z nejpodivnějších Ježíšových biblických prohlášení.

Matouš 18:6-10 **Kdo by však svedl k hříchu jednoho z těchto maličkých, kteří věří ve mne**, pro toho by bylo lépe, aby mu na krk pověsili velký mlýnský kámen a potopili ho do mořské hlubiny. (7) Běda světu pro svody! Svody sice musí přijít, avšak běda tomu člověku, skrze kterého svod přichází! (8) **Jestliže tě tvá ruka nebo tvá noha svádí k hříchu, utni ji a odhod'**; lépe je pro tebe, abys vešel do života zmrzačený nebo chromý, než abys měl obě ruce nebo obě nohy, a byl uvržen do věčného ohně. (9) **A jestliže tě svádí tvé oko, vyjmi je a odhod'**; lépe je pro tebe, abys vešel do života jednooký, než abys

měl obě oči, a byl uvržen do ohnivé Gehenny. (10) Dávejte si pozor, abyste nepohrdli ani jedním z těchto maličkých. Neboť vám pravím, že jejich andělé v nebesích stále hledí na tvář mého Otce, který je v nebesích.

Kontext tohoto Kristova prohlášení souvisí s ochranou dětí. Ježíš mluví o tom, že je lepší odseknout si ruku či nohu, než být celým svým tělem uvržen do pekla. Hřích se zlatým teletem by odsoudil téměř všechny Izraelity do zkázy v otroctví a na smrt pod Satanovou nadvládou. Ta Boží ochrana již byla z tábora odejmuta. Izraelité vyjádřili svůj pohled na spravedlnost, když chtěli ukamenovat Mojžíše a když pozvedli meč proti Amálekovi bez přímého nařízení od Boha. Jelikož konali skrze vlastní představy o spravedlnosti, Bůh vynaložil naléhavou snahu, aby zachránil národ, ochránil maličké a odstranil Satanovu vládu z jejich středu. Lid, který tvrdošjně odmítal prosit Boha o odpuštění, nejenže dovolil Satanovi převzít nad nimi kontrolu, ale skrze ně mohl Satan zaútočit na celou pospolitost. Satan pronikl do organizace na nejvyšších místech skrze Árona a lid, který odmítl činit pokání, umožnil nepříteli nadále organizaci ničit zevnitř, dokud v ní nikdo nezbyl.

Kolektivní odpovědnost

Podobná situace se odehrála při odpadnutí Moábců. Když izraelští princové přivedli do tábora Midjánku, Satan získal přístup do celého tábora a začal je vraždit.

Numeri 25:6,9 Vtom přišel kdosi ze synů Izraele a přivedl ke svým bratrům Midjánku před očima Mojžíše a před očima celé pospolitosti synů Izraele, zatímco oni plakali u vchodu do stanu setkávání ... Mrtvých při té ráně bylo dvacet čtyři tisíc.

Jakmile bylo ovlivněno mnoho lídrů (siláků – Matouš 12:29) izraelských rodů, Satan měl volnou cestu do tábora, ničil ranami a kazil zboží. Kdyby tito muži učinili pokání, zhoubece by přístup do tábora ztratil a rány by byly ustaly. Pokud by se nekáli, Satan by měl naprosto volnou ruku a dál by tak ranami mohl vraždit muže, ženy a děti.

Takže co nejmilosrdnějšího lze vykonat? Nechat vůdce povstání, jež se

odmítnou kát, být nadále „potrubím“ pro Satana, takže by maličtí mohli být povražděni? Umíte si představit našeho Otce v pozici, kdy není schopen zachránit Svě děti kvůli hříchům těchto vůdců? Jediná cesta je znásobit usvědčení z hříchu pomocí rozsudku (trestu) smrti.

Numeri 25:4 Hospodin řekl Mojžíšovi: Vezmi všechny předáky lidu a pověš je před Hospodinem na slunci, aby se od Izraele odvrátil Hospodinův planoucí hněv.

Kdykoli předtím, než byl tento trest vykonán, tito muži si mohli uvědomit své odsouzení na smrt a žádat o slitování. Pokud by tak učinili, Satanova moc by byla pozastavena, ale tím, že odmítli pokání, nechali Satanovi otevřené dveře k ničení. Svou neustálou vzpurností na sebe tento trest přivolali. Jelikož Kristus je světlo, jež svítí na každého člověka, který přijde na tento svět, byl nucen distancovat svojí ruku nebo nohu od pospolitosti, aby do pekla nepřišlo celé její tělo. Ellen Whitová to vysvětluje takto:

Bůh je nejen vládcem svého lidu, ale i jeho ochráncem. Vyhlazuje odpadlíky, aby neuvedli druhé do zkázy. Bůh ušetřil život Kainův, aby ukázal světu, jak by to dopadlo, kdyby hřích zůstal nepotrestán. Život Kainův poskytl jeho potomkům tak špatný příklad, že jejich zkaženost přivolala zkázu celého světa potopou. Dějiny předpotopních lidí dokazují, že dlouhý život není hříšníku požehnáním. Bůh ve své velké trpělivosti mu nebránil v konání nemravnosti. Čím déle člověk žil, tím byl zkaženější.

Právě tak je tomu s odpadlictvím u Sinaje. Kdyby byl přestupníky nestihl rychlý trest, byla by se opakovala táž historie jako s Kainem. Země by byla propadla zkaženosti jako za dnů Noemových. Kdyby byli hříšníci bývali ušetřeni, bylo by se zlo jen ještě rozšířilo, právě tak, jako když byl ušetřen život Kainův. **Bůh ve svém milosrdenství dal trpět tisícům, aby zabránil soudu nad milióny. Aby zachránil mnohé, trestá Bůh některé.** A navíc, když lid pošlapal svou víru k Bohu, pozbyl tím božské ochrany a bez Boží pomoci byl celý národ vydán moci nepřátel. Kdyby bylo zlo nebylo rychle odstraněno, byli by bývali vbrzku padli za obět' svým četným a mocným nepřátelům. Bylo nezbytně nutné, aby zločin byl okamžitě potrestán, a to nejen pro dobro Izraele, ale i pro poučení všem dalším pokolením. PP 235.4, 236.1

Čili, kdyby většina Izraele zůstala věrná Bohu a nepřijímala egyptské praktiky trestu, tohle dílo zabránění větší pohromě mohlo být provedeno jinými prostředky. Na druhé straně ignorace této zhoubné rakoviny by nakonec mohla zničit celé tělo. Neudělat nic by znamenalo činit zlo. Znovu se se situací odpadnutí v celé její komplexnosti setkáváme u Jordánu. Kněz Pinchas se rozhodl učinit jí přítrž.

Numeri 25:7-12 Když to uviděl kněz Pinchas, syn Eleazara, syna Áronova, vstal zprostřed pospolitosti, vzal oštěp, (8) šel za tím Izraelcem do ženské části stanu a oba je probodl - - toho Izraelce i tu ženu až do jejího břicha. Tak zadržel tu ránu od synů Izraele. (9) Mrtvých při té ráně bylo dvacet čtyři tisíc. (10) Hospodin promluvil k Mojžíšovi: (11) Kněz Pinchas, syn Eleazara, syna Áronova, odvrátil můj hněv od synů Izraele, když uprostřed nich horlil mou horlivostí, takže jsem ve své žárlivosti neskoncoval se syny Izraele. (12) Proto řekni: Hle, ustanovuji s ním smlouvu pokoje.

Ostatní vůdcové odpadnutí, kteří již byli odstraněni, nadále již neposkytovali prostřednictvím pro Satana, aby ničil izraelských maličkých. Přesto izraelský princ Zimrí nadále udržoval dveře otevřené pro nepřítele. Kdyby bývali byli Izraelité věrní Bohu, nebyli by v této situaci a On by je mohl chránit, ale Bohu byli vzdáleni a znovu, celé tělo bylo ohroženo těmito rebely.

Co náš Otec dělá, když si Jeho dítko zvolila vystoupit zpod jeho ochrany a jsou zde i tací, kteří se rozhodli udržovat dveře otevřené pro nepřítele, jenž je zničí? Toto již není případ, ve kterém by někomu byla poskytnuta šance vyjít jeho principy. Milosrdství pro tělo vyžaduje spravedlnost pro zosnovatele.

Když lidé přemýšlí o soudech, které na lidstvo dopadají, oni mají tendenci myslet pouze na důsledky pro přestupníka. Většina z nich si neuvědomuje, že hřích jednotlivce nepadá jen na jeho pachatele, ale na celou jeho pospolitost. Při útoku na město Aj ztratili Izraelité v bitvě 36 mužů kvůli hřichu Akána (Jozue 7:5). Jakou to má souvislost? Hřích jedné osoby v určité skupině ovlivňuje i její ostatní členy.

Římanům 14:7 Nikdo z nás nežije sám sobě a nikdo sám sobě neumírá.

Zvážíme-li všechny okolnosti, vidíme lásku a milosrdenství Boží, vykonávané v souladu s nejlepšími zájmy Jeho dětí. Myšlenka na otřesné utrpení Krista, při doslovném uříznutí Jeho vlastní nohy či ruky pro záchranu těla pospolitosti, vypovídá o srdcervoucím rozhodnutí přijatém s velkou péčí a rozvahou.

Apel na Berojské

Když mi bylo okolo pětadvacet let, dojížděl jsem vlakem do práce do centra Sydney ze severního předměstí. Míval jsem příležitosti býti svědkem dámě ve vlaku. Naše rozprava šla dobře po mnoho týdnů, dokud z jiného zdroje nezjistila adventistické učení o Sobotě a znamení šelmy. Když jsme se poté znovu setkali, měla pouze jedinou otázku a nejednalo se o otázku za účelem získání informací, ale byla výrazem povržení.

„Věříte snad, že pokud zachovávám neděli, tak mám znamení šelmy?“

Řekl jsem, že dodržování neděle se stává obrazem šelmy, je-li vynucováno.

„Tedy věříte, že se jedná o znamení šelmy,“ řekla a pohlédla na mne. „Rád to s Vámi prostuduji blíže,“ řekl jsem v naději.

„Není zde nic k bližšímu prostudování,“ řekla suše. „Věříte, že dodržování neděle je znamením šelmy, konec diskuse,“ řekla rozhodným hlasem.

S těžkým srdcem musím říct, že se opravdu jednalo o konce diskuse a již jsme spolu nikdy nepromluvili.

Podobnému procesu dotazování jsem již čelil mnohokrát.

„Věříte, že Ježíš je stvořená bytost?“

„Ne, věřím, že je jednorozeným (zplozeným) z našeho Otce.“

„Poté tedy věříte, že byl stvořen.“

„Věříte, že Duch Svatý je osoba? Ano nebo ne!“

„Věřím, že Duch je Duchem Krista.“

„Potom ale věříte, že Duch je pouhým vlivem.“

„Jsem ochotný si s Vámi svou víru v tomto bodě blíže prostudovat.“

„Mám všechny odpovědi, jež jsem potřeboval, děkuji Vám.“

„Věříte, že musíme zachovávat svátky (slavnosti), abychom byli spaseni? Ano nebo ne.“

„Víte, já si Hospodinovy svátky užívám, jsou pro mne požehnáním.“

„Odpovězte na otázku, musíme je dodržovat nebo ne!“

„Nuže, Ježíš a Apoštolové je zachovávali a mohu Vám vysvětlit, jak jim rozumím já, pokud si přejete je se mnou prostudovat?“

„Již jsem si tuto otázku prostudoval a odpověď je jasná, dodržování svátků je zákonictvím a urážkou Jehovy a tím, že s nimi máte něco společného, urážíte Jehovu!“

A tak tento duch inkvizice pokračuje až k otázkám ohledně Božího charakteru.

„Věříte, že Bůh zabíjí? Je to jednoduchá otázka – prostě na ni odpovězte.“

„Mohu Vám vysvětlit, co jsem se naučil a co jsem objevil.“

„Vyhýbáte se odpovědi; je to jednoduchá, přímá otázka. Zabíjí Bůh nebo ne?“

„Nuže, od Boha pochází veškerá síla či moc, takže Bůh zajisté nese určitou zodpovědnost za skutky, které se na planetě Zemi stanou.“

„Stále se vyhýbáte jednoduché odpovědi ano nebo ne. Proto určitě věříte, že Bůh nezabíjí, což Bible naprosto zavrhuje.“

Nebo naopak bývám tázán: „Věříte, že Bůh trestá lidi?“

„To je jasné, učí o tom Bible. Jen si nejsem jist, jak přesně to vždycky probíhá.“

„Bůh je jedinou láskou a nikdy by nic takového nevykonal.“

Když se lidé ptají na takové otázky a vyžadují černou nebo bílou odpověď podle jejich vlastního mínění, jsou již předem přesvědčeni, že znají vše, co potřebovali vědět. Takový je stav Laodiceje. Pán Ježíš nám stále pomáhá najít pravdu, být rychlým v poslechu, avšak pomalým v hněvu a chovat se ke každé osobě s laskavostí a respektem, jak by si to náš Otec přál.

Vím, že můj nebeský Otec je milosrdný, laskavý a oplývající dobrotou, pravdou a je nad slunce jasné, že navštěvuje nepravosti otců na dětech do třetího i čtvrtého pokolení. Vím, že nevykonává sílu, má velké srdce a každý člověk sklídí pouze to, co sám zaseje. Vím, že ti, kteří Boha milují a dodržují Jeho přikázání skrze víru v Ježíše, budou ochráněni před Satanem a jeho

anděly a že Soboty jsou pro lid Boží požehnáním a ochranou. Víím, že On je náš ochránce a občas musí pro ochranu svých dětí přijmout velmi složitá rozhodnutí, ale jsem přesvědčen, že sám nejlíp ví, co činí. Můj Otec je milosrdný, a proto víím, že se ke mně bude vždy s milostí chovat. Nebudu lkát s Kainem: „Moje nepravost je větší než se dá unést!“ Víím, že můj vykupitel je živ a že temnota a neporozumění Boha mizí ve světle Božího drahého charakteru.

V tomto poselství jste vyzváni k reakci na poslední poselství milosti, jež bylo světu předáno. Svět potřebuje milosrdenství, a přesto jsme zjistili, že svět sám sebe soudí bez milosrdenství.

Svět zahaluje temnota nedostatečného poznání Boha. Lidé neznají Boží charakter, nesprávně jej chápou a představují. V této době má být hlášáno Boží poselství, které má osvčující vliv na spásnou moc. Toto poselství má seznámit lidi s Božím charakterem. Do temnoty světa má zazářit světlo Boží slávy, světlo jeho lásky, milosrdenství a pravdy.

Prorok Izajáš vylíčil toto dílo slovy: „Co nejvíc zesil svůj hlas, Jeruzaléme, který neseš radostnou zvěst, zesil jej, neboj se! Řekni judským městům: „Hle, váš Bůh! Panovník Hospodin přichází s mocí, jeho paže se ujme vlády. Hle, svoji mzdu má s sebou, u sebe svůj výdělek.“ Izajáš 40:9,10

Lidé, kteří očekávají Ženicha, mají ostatním říkat: „Hle, váš Bůh!“ Poslední paprsky světla milosti, poslední poselství milosti, které má osvitit svět – to je zjevení Božího charakteru, Boží lásky. Boží děti mají slávu svého Otce zobrazit svým životem a povahou, mají ukazovat, co pro ně vykonala Boží milost. PM 212.4,5,6

Zvažte v této souvislosti Ježíšova slova:

Matouš 7:1-3 „Nesudte (bez milosrdenství), abyste nebyli souzeni (bez milosrdenství). (2) Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou vám bude naměřeno. (3) Proč tedy hledíš na třísku v oku svého bratra, ale trámu ve svém oku si nevyšímáš?

Vyzývám vás, abyste si pečlivě promysleli tuto otázku. Jaký náš nebeský Otec

opravdu je? Jaký je doopravdy Jeho charakter? Rozhodl se fyzicky ukamenovat lid, jak je psáno v Tóře či pouze umožnil Božímu lidu přijmout systém spravedlnosti, který byl v souladu s jejich egyptským myšlením, ačkoli nebyl správný? Umožnil soud bez milosrdenství těm, kteří žádné milosrdenství neprokázali?

Vy jste nyní soudci.

BOHOVÉ EGYPTA

Jako blesky z nebes

Bible obsahuje několik případů ukamenování lidí za jejich přestoupení. Odkud se tato praktika vzala? Vnuknul Bůh tuto myšlenku Mojžíšovi nebo přišla z jiného zdroje?

Co pasáže jako tato?

Numeri 11:1 I stalo se, že si lid velmi stěžoval Jehovovi. Jehova to slyšel a vzplanul jeho hněv. Vzplanul proti nim Jehovův oheň a strávil konec tábora.

Jak se máme smířit s tímto faktem o našem milujícím Otci? Ježíš nám řekl:

Matouš 7:2 Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou vám bude naměřeno.

Je možné, že soudy, jež dopadly na Izraelce, byly spojeny spíše s jejich představami o soudech, než s Bohem samotným? Změnil hřích zlatého telete něco na vztahu mezi Bohem a Izraelem? Je vůbec důležité to vědět? Slyšte vy, kteří máte uši k slyšení.